

Habib- Efterord

Varför Habib? Det är en fråga som ofta ställs av barnen jag träffar när jag är ute på skolor runt om i landet. Det är egentligen två frågor. Varför skrev du böckerna om Habib och varför heter huvudpersonen just Habib?

En liten bakgrund är på sin plats.

Jag fick en tjänst som folkbibliotekarie/skolbibliotekarie i Alby, Norra Botkyrka, söder om Stockholm hösten 1980. Det var spännande och den del av tjänsten som jag fick jobba som skolbibliotekarie låg mig särskilt varmt om hjärtat. Det var närkontakten med personalen och eleverna, dynamiken i att besöka klasserna för att berätta om böcker och utmaningen i att bygga upp ett välfungerande skolbibliotek från grunden som gav mig så mycket glädje. Men något hände. En önskan om att själv skriva böcker dök plötsligt upp som från ingenstans. Längtan växte sig allt starkare och till slut var jag tvungen att göra ett val. Antingen fortsätta med ett arbete som jag trivdes med eller att sluta och våga satsa på skrivandet.

Jag valde att säga upp mig.

Och skrev en bok. Som refuserades.

Jag skrev en annan bok. Som refuserades.

Men själva skrivandet roade mig oändligt och trots dålig ekonomi ville jag göra ytterligare ett försök.

Och den tredje boken blev antagen av Bonnier Carlsens förlag.

I samband med detta fick jag ett samtal från en NO-lärare på Albyskolan som varmde för skolbiblioteket. Han undrade om jag kunde komma tillbaka och bygga upp skolbiblioteket som hade åsidosatts under några år. Det skulle vara ett treårigt projekt med staten som finansiär.

Jag nappade.

Att komma tillbaka till Alby var som att återse en kär vän. Men något hade hänt. Det yttre var sig likt men elevsammansättningen var helt annorlunda. På åttiotalet var runt 60% av eleverna svenska och resterande från några få länder utanför Europa. Nu var över 90% av eleverna barn till invandrare och det talades runt 70 olika språk.

Skolan satsade hårt på det svenska språket. Skolbiblioteket utrustades rejält med böcker, moderna hyllor och andra inventarier. Klassbesöken var schemalagda och snart hängde halva skolans elever på skolbiblioteket under rasterna. Författare bjöds in på löpande band.

Snart insåg jag – detta var kring år 2001 – att barn- och ungdomsböcker vars berättelser utspelade sig i de moderna svenska förorterna var snudd på obefintliga. Jag ville ändra på det och skriva en bok där eleverna på Albyskolan skulle känna igen sig i språket, miljön och problemställningen. Resultatet blev *Shoo bre*.

Boken blev uppskattad bland eleverna. Framförallt hos dem som gick i åttan och nian, men naturligtvis ville de som gick i sexan också läsa den. Själv tyckte jag inte att bokens innehåll lämpade sig för 12–13 åringar, och efter kort tid fick jag rätt. De flesta sexorna tyckte att språket var för svårt och några undrade om jag inte kunde skriva en bok som passade bättre för dem. Samtidigt undrade min dåvarande förläggare – Catharina Wrååk - samma sak och föreslog att jag skulle skriva en bok för mellanstadiet som utspelade sig i samma miljö som *Shoo bre*. Jag funderade, och bestämde mig för att försöka.

Jag vill att huvudpersonens namn skulle vara Habib eftersom jag visste att *Habibi* på arabiska betyder *älskling* och att det fanns många arabisktalande elever på skolan. När jag sedan bestämde mig för att Habib skulle skriva dagbok föll resten av berättelsen på plats. En söt liten kärlekshistoria med grannflickan Paris och Habibs grubblande på meningen med livet var två viktiga ingredienser.

När boken publicerades fick den en trög start på grund av förödande kritik från ett par av landets tongivande kritiker. Men barnen älskade boken! När den andra delen i serien publicerades fick den ett antal fina recensioner och äntligen tog försäljningen och biblioteksinköpen fart.

Än idag, när jag är ute på skolbesök, märker jag att böckerna om Habib är mycket uppskattade.

Bara kärlek,
Douglas